

Arrest

nr. 248 314 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 8 september 2019, diende op 11 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 september 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 september 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 11/09/2019
Overdracht CGVS: 04/12/2019*

U werd op 14 augustus 2020 van 08u31 tot 11u40 gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Herssens loco meester Chatchatrian, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Gudmane-clan (clanfamilie Hamar) te behoren. U bent op 1 januari 1990 geboren te Mogadishu. U woonde uw hele leven tot aan uw vertrek in hetzelfde huis in het district Hamarweyne, tegenover de moskee Marwas. U woonde daar met uw ouders en uw 4 broers en 5 zussen.

Uw eerste echtgenote verliet u midden 2015. U had met haar 2 kinderen: A. en M. In 2016 bent u hertrouwd met iemand die de familie kende, M.A.O. U kreeg samen een dochter, R., in 2017 en een zoon, Ab., in 2018.

U was de oudste thuis. Om die reden stopte u ook vroeger (halfweg het middelbaar) met school, omdat uw vader ouder werd en u mee verantwoordelijk was om het gezin te onderhouden. Begin 2007 opende u een naaiatelier omdat uw vader kleermaker was. In 2009 kreeg u de kans om via een privéschool een cursus te volgen als cameraman. Daarna begon u te werken als cameraman voor huwelijksfeesten, vergaderingen, religieuze bijeenkomsten en kleine verenigingen.

Vanaf 2015 begon u sporadisch te werken voor de Turkse organisatie Besir, die enkel actief was in Mogadishu. De organisatie was toen nog heel klein. U kwam met hen in contact via een vriend van u die voor hen als tolk werkte, Abd. Aangezien u niet rechtstreeks met de organisatie kon communiceren, verliep alle communicatie via deze tolk. Hij was ook degene die u belde met opdrachten. Jullie waren de enige twee Somalische medewerkers. Behalve de verantwoordelijke (met wie u op de foto staat die u voorlegt), wisselden de Turkse medewerkers van de organisatie vaak. U had weinig contact met andere medewerkers.

U filmde en fotografeerde voor de organisatie, bewerkte deze filmpjes en gaf ze dan af op een CD-rom of USBstick. U weet niet wat er verder mee gebeurde en hebt die vraag ook nooit gesteld. U moest vooral vastleggen wat er met geld dat mensen doneerden aan de organisatie gebeurde. U filmde als er aalmoezen gegeven werden, u ging mee naar scholen en kampen in Mogadishu waar de organisatie ging helpen. Er waren veel activiteiten rond het Suikerfeest en het Offerfeest.

Vanaf 2017 werd de organisatie groter en in 2018 kreeg u een vast contract. Vanaf dan werd het zichtbaar dat u veel meer deed dan daarvoor, toen u slechts af en toe een opdracht uitvoerde.

In 2018 werd u een eerste maal bedreigd door Al Shabaab via een tekstbericht. In dat bericht stond dat ze wisten waar u mee bezig was en dat ze daar niet tevreden mee waren, en dat u uw begrafenis moest voorbereiden. U dacht dat het een grap was van één van uw vrienden en negeerde het. U bleef werken. Kort daarna kreeg u een tweede berichtje. U twijfelde nog steeds of het een grap was of echt, maar u begon toch op uw hoede te zijn, u ging minder vaak buiten. Eind 2018 kreeg u een telefoontje van een onbekend nummer. U vroeg wie u aan de lijn had en kreeg als antwoord dat ze u 20 dollar zouden opsturen om uw begrafenisgewaad mee te kopen. U vroeg hen wat het probleem was, en er werd geantwoord dat u als cameraman werkten voor een organisatie die samenwerkte met de overheid, en dat die niet islamitisch was. Amper een uur na het telefoontje had u dat geld al ontvangen via EVC plus. U besloot uw samenwerking met de organisatie stop te zetten met als excuus dat u uw eigen studio verder wilde uitbouwen.

U besloot niet meer buiten te gaan tot de tweede maand van 2019. U sloot uw telefoon af en ook alle andere kanalen waarop u dacht dat ze u konden bereiken. U ging ervan uit dat ze u thuis niet konden vinden als ze u niet binnen en buiten zagen gaan. Uw ouders hadden schrik dat u ziek zou worden en beslisten een smokkelaar te zoeken om u te helpen het land te verlaten. Na de tweede maand kwam u voorzichtig terug buiten, maar u was heel erg op uw hoede. U verliet uw eigen straat niet. U durfde niet meer in uw studio te werken. U was ook te bang om een andere job te zoeken. Dat zou bovendien moeilijk zijn omwille van uw clan, de Gudmane, die met heel weinig zijn en gediscrimineerd worden.

In september 2019 vertrok u verkleed als vrouw met de smokkelaar naar de luchthaven. U vloog van Mogadishu naar Kenia en van daar naar Nederland. U dacht dat u onderweg was naar het Verenigd Koninkrijk.

U kwam met de trein van Amsterdam naar Brussel en werd toen in de steek gelaten door de smokkelaar. U besloot uiteindelijk de dag daarna uw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België.

U vreest voor Al Shabaab als u zou terugkeren naar Somalië.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u een foto van uzelf voor, samen met de Turkse verantwoordelijke van de organisatie Besir.

U legt na het onderhoud via uw advocaat en sociaal assistente ook nog volgende documenten voor:

- 1. de 2 foto's van de organisatie Besir die u reeds op uw gsm toonde tijdens het persoonlijk onderhoud*
- 2. Een foto van een Somalisch paspoort op naam van A.A.A., geboren te Mogadishu op 01 januari 1990, beroep 'employee'*
- 3. Een foto van een Somalisch paspoort op naam van Ab.A.A., geboren te Mogadishu op 01 juli 1998, beroep 'civil servant'*
- 4. Een "work ID" op naam van Ab.A.A., geldig van 20 januari 2018 tot 19 januari 2020*
- 5. Een document van de Somalische National Civil Service Commission met betrekking tot Ab.A.A., op datum van 31 december 2016*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u met de dood bedreigd werd door Al-Shabaab omwille van uw werkzaamheden als cameraman voor de Turkse organisatie Besir. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat aan uw profiel als medewerker van de Turkse organisatie Besir geen geloof kan worden gehecht. Niettegenstaande u verklaarde van 2015 tot eind 2018 voor de organisatie gewerkt te hebben, waarvan één jaar met een vast contract (CGVS, p. 14-15), blijkt dat uw kennis van deze organisatie dermate beperkt is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden samenwerking. Uw verklaringen zijn niet voldoende gedetailleerd of doorleefd om het CGVS ervan te overtuigen dat u zelf voor de organisatie werkte.

Zo slaagt u er niet in de naam van de enige Turkse contactpersoon te geven die volgens uw verklaringen altijd dezelfde bleef, u kan zich die niet herinneren omdat het een Turkse naam was (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 14/08/2020, hierna CGVS, p. 12). Voorts blijft u, ondanks het feit dat u volgens uw verklaringen regelmatig filmde, heel vaag over de werkzaamheden van de organisatie. U bleef, hoewel de vraag tijdens het persoonlijk onderhoud op verschillende manieren gesteld werd (CGVS, p. 15-16), vaak op de oppervlakte en valt telkens terug in dezelfde bewoordingen, wat opvallend is voor iemand die 3 jaar lang de activiteiten gefilmd zou hebben en de beelden daarna bovendien ook bewerkt heeft. Zo zei u bijvoorbeeld toen u voor het eerst over de organisatie sprak "ze helpen de mensen vooral met eten, ze doen heel veel zaken verbonden aan hulp aan mensen" (CGVS, p. 11) Daarna zei u nog "ze helpen de kinderen, de weeskinderen, kinderen die wonen in een kamp. (...) Alle mensen die niet veel hadden, heel laag waren, lage mensen, daar focusten ze zich op" (CGVS, p. 15).

Op de vraag of ze nog andere dingen deden, antwoordde u "de vereniging waar ik voor moest werken was vooral bezig met wat ik heb opgenoemd, vooral aalmoezen geven, schenken, dat moest ik filmen en bewerken" (CGVS, p. 15).

Op de vraag of er nog andere projecten voor kinderen waren, bleef uw antwoord beperkt tot “helpen met school, aankoop van boeken en zo, en ook bij kampen waar er kinderen zich bevonden helpen met de scholen daar” (CGVS, p. 16).

Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (toegevoegd aan het administratief dossier) had de organisatie in 2011 reeds een weeshuis voor 60 kinderen in Mogadishu en waren ze toen bezig met het openen van een tweede weeshuis. U verklaart daarentegen dat de organisatie in 2015, toen u sporadisch voor hen begon te werken, nog “heel klein” was en “sporadisch aanwezig” en pas in 2017 groter werd (CGVS, p. 15).

De focus van de organisatie ligt volgens diezelfde informatie op het openen van weeshuizen en scholen, het boren van waterputten en het helpen van families om terug te keren naar hun dorpen (zie administratief dossier). Hun activiteiten voor kinderen focussen zich volgens u op het helpen van weeskinderen die in kampen wonen en de school betalen voor kinderen (CGVS, p. 15-16). Volgens u was 90% van wat ze deden vooral eten uitdelen (CGVS, p. 15). U vermeldt op geen enkel moment de waterputten of de eigen weeshuizen en scholen. U verklaart ook dat ze vooral actief waren rond het offerfeest (CGVS, p. 15) terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat hun activiteiten veel breder zijn. Het is zeer onwaarschijnlijk dat u daar 3 jaar werkt en foto- en videomateriaal voor de organisatie maakt en bewerkt, maar niet merkt dat de organisatie met tal van andere, grotere projecten bezig is. Gezien uw beweerde werkzaamheden voor deze NGO – zelfs gedurende een periode in vaste loondienst – als enige cameraman bovendien – is het niet geloofwaardig dat u enkel in vage termen over de activiteiten van de NGO in kwestie kan vertellen en dat u bepaalde cruciale activiteiten van de NGO (zoals blijkt uit de toegevoegde informatie) zelfs onvermeld laat. U haalt namelijk zelf aan tijdens het persoonlijk onderhoud dat het net uw taak was om de activiteiten van de NGO in beeld te brengen

Verder verklaart u dat de organisatie enkel in Mogadishu werkzaam is (CGVS, p. 16) , terwijl uit de informatie blijkt dat ze elders in Somalië en ook in andere landen actief zijn.

Het is bovendien opmerkelijk dat u niet weet wat er met het werk dat u voor hen deed (foto's en video's) verder gebeurde en dat het zelfs nooit in u opkwam om dat te vragen (CGVS, p. 17). U kan bovendien op geen enkele manier een begin van materieel bewijs van de door u gemaakte video's voorleggen wat eveneens vreemd te noemen is gezien uw beweerde professionele activiteiten als cameraman.

U verklaart bovendien dat u op een bepaald moment, in 2018, een vast contract kreeg en een vast inkomen (CGVS, p. 15). Gevraagd waar u dat moest ondertekenen, verklaart u “dat is niet zoals hier, dat je op een bureau gaat en ondertekent” (CGVS, p. 17). Het is onwaarschijnlijk dat een organisatie van die omvang niet zo georganiseerd is dat ze geen contracten geven, en hun medewerkers zonder meer een vast inkomen geven zonder iets op papier te zetten.

U kan het logo van de organisatie enkel beschrijven nadat u naar de foto's op uw gsm keek die u ter ondersteuning van uw onderzoek voorlegde. De voorgelegde foto's – het enige aantoonbare ‘bewijs’ dat u kan voorleggen in het kader van uw beweerde werkzaamheden voor de Turkse NGO – vormen bovendien geen (overtuigend) bewijs dat u effectief voor de organisatie gewerkt heeft. U kan zoals gezegd bovendien geen enkel ander document voorleggen dat enige band met de organisatie aantoonst.

Het is ook onwaarschijnlijk dat u ondanks het feit dat u bijna 3 jaar voor de organisatie werkte, die bovendien in de periode volgens uw verklaringen ook groter werd, (CGVS, p. 15) geen contact had met andere medewerkers behalve de tolk en ook geen andere medewerkers kende (CGVS, p. 17). Dit is des te opmerkelijker aangezien u als cameraman aanwezig zou zijn geweest bij hun activiteiten. Op de vraag of er ook andere mensen van de organisatie bedreigd werden, geeft u bovendien enkel het vage antwoord “elke dag gebeuren er aanslagen, elke dag doden ze mensen” (CGVS, p. 18). U maakt hiermee uw band met de organisatie niet aannemelijk.

Bovenstaande pertinente argumenten leiden tot de vaststelling dat u uw beweerde professionele activiteiten voor een Turkse NGO niet aannemelijk weet te maken. Zo is uw kennis over deze NGO erg vaag en ontoereikend – en zelfs in tegenstrijd met de beschikbare info over deze NGO. Ook kan u geen enkel begin van materieel bewijs (behalve een foto) voorleggen van uw beweerde activiteiten voor deze NGO. Dit laatste kan des te vreemd genoemd worden gezien uw beweerde audio-visuele opdrachten voor deze organisatie.

Daar er geen geloof wordt gehecht aan uw werkzaamheden voor de organisatie Besir, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u aanhaalt als gevolg hiervan. U stelt namelijk dat Al-Shabaab u met de dood bedreigt omwille van uw werkzaamheden voor de organisatie Besir.

Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt nog bevestigd door een aantal andere vaststellingen die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen.

Wat betreft uw vermeende problemen met Al-Shabaab, moet worden opgemerkt dat er bijna negen maanden verstreken tussen de beweerde laatste bedreiging (eind 2018) en uw vertrek (in september 2019). Gezien u gedurende deze periode geen bedreigingen meer ontving, terwijl u gewoon thuis bleef wonen en enkel de eerste maand binnen bleef (CGVS, p. 19), kan uw verklaring dat er over uw lot beslist was (CGVS, p. 20) niet overtuigen.

U beweerde bovendien geen schrik te hebben dat ze u thuis zouden vinden, wat opmerkelijk is aangezien u het heel vanzelfsprekend vindt dat ze uw telefoonnummer te pakken kregen: "Mensen die met een privénummer bellen, hoe kunnen ze dan mijn nummer niet vastkrijgen?" (NPO, p. 18). Deze redenering verder volgend moesten de mensen die u bedreigden ook zeker geweten hebben waar u woonde. Het feit dat u na één maand al terug buiten kwam in uw eigen buurt, valt ook niet te rijmen met de vrees dat ze u zouden vinden en doden.

Daarnaast beperkt u zich bij de vraag wat u concreet vreest voor uzelf bij terugkeer tot het algemene antwoord "ik heb schrik voor Al-Shabaab" (CGVS, p. 20). Wanneer u een eerste maal de vraag gesteld wordt of u nog gevisieerd zou worden omwille van uw werk voor de NGO, heeft uw antwoord geen betrekking op uw persoonlijke situatie: "ik heb van veel mensen gehoord en gezien al ze teruggekeerd zijn wat er met hen gebeurd is, of dat ze zich ook de vraag stellen die is vertrokken waarom is hij teruggekomen. Ook mensen die hun leven kwijt zijn nadat ze zijn teruggekeerd" (CGVS, p. 20). Bij herhaling van de vraag beperkt u zich nog steeds tot algemene bewoordingen: "concreet ja, omdat dat mensen zijn die tegen de heropbouw van het land zijn, tegen de veiligheid van het land zijn, die alles, die tegen alles wat te maken heeft met een vooruitgang van het land zijn, dan is alles mogelijk". Uw vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en u blijft hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw werkzaamheden voor de organisatie, in gebreke.

Tot slot legde u na uw persoonlijk onderhoud via uw advocaat en sociaal assistente nog enkele documenten voor waarvan u geen melding maakte tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Zo legt u foto's voor van twee Somalische paspoorten, een eerste op naam van A.A.A., geboren te Mogadishu op 01 januari 1990 en een tweede op naam van Ab.A.A., geboren te Mogadishu op 01 juli 1998. De geboortedatum en naam op het eerste paspoort stemmen overeen met de geboortedatum en naam die u opgaf bij de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud. De geboortedatum en naam op het tweede paspoort stemmen niet overeen met de door u afgelegde verklaringen. De foto's op beide paspoorten stemmen niet overeen. Daarnaast vermeldt het eerste paspoort employee als beroep en het tweede civil servant. Het kan op zijn minst erg opmerkelijk genoemd worden dat u zulke manifest elkaar tegensprekende identiteitsdocumenten neerlegt ter staving van uw asielrelaas – de documenten bevatten niet enkel een andere naam en geboortedatum maar zelfs een andere foto.

U legt daarnaast een work ID voor op naam van Ab.A.A. (de naam op het tweede paspoort), geldig van 20 januari 2018 tot 19 januari 2020, waarvan u zelf in een e-mail aan uw advocaat verklaart "this is my work ID, every one who work the Somalian government must have an ID to get access to his office". Ook legt u een document van de Somalische National Civil Service Commission met betrekking tot Ab.A.A.i (opnieuw de naam op het tweede paspoort), op datum van 31 december 2016, waarvan u in een e-mail aan uw advocaat verklaart "this two documents it's the paper that the government of Somalia allowed or gave to me a job the first time". Het is merkwaardig dat deze documenten betrekking hebben op uw tewerkstelling voor de overheid, aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde werkzaam te zijn voor een NGO en om die reden met de dood bedreigd door Al-Shabaab, en op geen enkel moment vermeldde dat u voor de overheid gewerkt zou hebben. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat beide documenten dezelfde naam vermelden als de naam op het tweede paspoort, waarvan zoals reeds vermeld de naam en geboortedatum niet overeenstemmen met de door u afgelegde verklaringen.

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaring dat u als lid van een minderheidsclan gediscrimineerd werd in Somalië, moet worden opgemerkt dat u, naast het feit dat u moeilijk werk zou vinden na de stopzetting van uw zelfstandige activiteiten (CGVS, p. 21), geen enkel concreet feit kunt noemen waaruit blijkt dat u ooit persoonlijk problemen had omwille van het feit dat u tot de Gudmane clan behoorde.

U komt ter zake niet verder dan vage en algemene verklaringen aangaande de discriminatie van minderheden (CGVS, p. 21). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw clanbehoren u er niet van verhinderde onderwijs te volgen, te werken in het naaiatelier van uw vader en later in uw eigen naaiatelier (CGVS, p. 9-10), en later een eigen studio op te richten als cameraman (CGVS, p. 10-11) en twee maal te huwen (CGVS, p. 9).

Uit bovenstaande argumenten/bedenkingen komt dan ook duidelijk naar voren dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst. Zo slaagt u er niet in uw beweerde professionele activiteiten voor een Turkse NGO aannemelijk te maken. Hierdoor kan ook geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen (met Al Shabaab) die hieruit voortgevloeid zouden zijn. De door u toegevoegde identiteitsdocumenten ondermijnen bovendien enkel verder uw algemene ongeloofwaardigheid. Ook uw beweerde persoonlijke problemen ten gevolge van uw (minderheids)clan weten niet te overtuigen

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20200421.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers

die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U bent geboren en getogen in Mogadishu. U bent een volwassen jongeman, in goede gezondheid. U toonde zelfstandigheid door naar België te reizen. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om een slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:*

*"Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eersens geen geloof te hechten aan de werkzaamheden van verzoekende partij bij de Turkse organisatie Besir:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt de argumentatie van verwerende partij niet. Zij citeert verzoekende partij zelf en kan niet ontkennen dat hetgeen verzoekende partij vertelt over de werkzaamheden van deze organisatie perfect klopt! Verzoekende partij was ook maar cameraman bij deze organisatie en was aldus niet betrokken bij het beleid, vergaderingen en de gedetailleerde organisatie ervan. Zij vertelde wat zij zelf zag en meemaakte tijdens haar eigen werkzaamheden. Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekende partij bij deze organisatie omdat haar kennis erover te beperkt zou zijn - quod certe non. Verwerende partij verwijst naar de voor haar beschikbare informatie. Uiteraard is het dan niet zo moeilijk om in detail de doelstellingen en opzet van de organisatie te kennen, doch dergelijke encyclopedische kennis kan niet verwacht worden van verzoekende partij. Zij heeft over de werking en opzet van de organisatie geleerd door haar werk te doen, door te filmen en door te zien welke zaken zij realiseerden en hoe zij de mensen in de praktijk hielpen. Verwerende partij is dan ook zeer onzorgvuldig te werk gegaan.

Verzoekende partij legde tevens foto's neer waarop zij duidelijk te zien is en werkzaam is voor deze NGO. Verwerende partij betwist deze foto's niet, doch acht zij ze niet genoeg als bewijs...

Verzoekende partij heeft haar vrees weldegelijk duidelijk kenbaar gemaakt en vreest dat zij gedood zal worden door Al Shabab indien zij gedwongen wordt terug te keren naar Somalië.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Hier is een materiële vergissing gebeurd door de raadsman van verzoekende partij. Deze documenten werden verkeerdelijk overgemaakt in het dossier van verzoekende partij terwijl zij moesten worden neergelegd in een ander dossier (van de heer Ab.A.A.). De raadsman van verzoekende partij maakte hier aldus een vergissing - welke niet aan verzoekende partij kan verweten worden. Verwerende partij kon dit eveneens opgemerkt hebben en - bij twijfel verzoekende partij minstens opnieuw gehoord hebben wanneer zij zag dat noch de naam, noch de geboortedatum noch de werkzaamheden van deze persoon overeen kwamen met hetgeen verzoekende partij had verklaard. Verwerende partij heft er echter voor gekozen om deze - zonder enig verder onderzoek en/of verduidelijking te vragen aan verzoekende partij/haar raadsman - tegen verzoekende partij te gebruiken. Dit is niet ernstig en noopt minstens tot een nieuw grondig onderzoek.

II.1.3. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu kon de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 VV

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativeren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is:

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk:

[citaat uit COI Focus]

Zeker Mogadishu is een gewild doelwit van AS gezien de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties:

[citaat uit COI Focus]

Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij “soms” burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan “soms” de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuismogadishu-a9534eed/>)

“Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU)-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden.

Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS." (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden." (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf daders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken... Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

[...]

[citaat uit COI Focus]

In het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

"Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted "taxes" through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN.

II.2.2. Verwerende partij probeert de situatie verder te relativeren door erop te wijzen dat in vergelijking met de vorige verslagperiode het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld gedaald is:

[citaat uit COI Focus]

Dergelijke vergelijking maken tussen twee relatief korte verslagperiodes zegt echter niets over een blijvende verbetering of het stabiliseren van de situatie. Zoals hierboven reeds aangegeven blijft deze volatiel:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien blijven de absolute cijfers hallucinant: 233 incidenten waarbij 282 slachtoffers vielen, is niet niets...

Ook uit de Somalia-factsheet van de European civil protection and humanitarian aid operations van de Europese Commissie blijkt dat de situatie er anno 2020 niet op is verbeterd. Meer nog, in 2020 vond in verschillende delen van het land een toename van botsingen tussen clans en gewelddadige conflicten plaats:

"For almost 3 decades, conflict has been the main driver of Somalia's humanitarian crisis. Insurgent armed groups remain the biooest source of insecurity, carrying out indiscriminate attacks on Somalis, kidnappings and forcefully recruiting children. Pervasive insecurity in Somalia impedes access for humanitarian organisations and restricts the ability of Somalis to support themselves economically. As of 2020, several parts of the country have reported an upsurge in crosscommunitv clashes and violent conflict."

II.2.3 In haar motivering focust verwerende partij zich hoofdzakelijk op de acties van AS om de veiligheidssituatie te beoordelen. Ook andere groepen gebruiken echter geweld tegen burgers. Zo sterft nota bene een kwart van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van het Somalische leger:

[citaat uit COI Focus]

Het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

“Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletwevn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. ”

Ook het interclangeweld in Mogadishu baart zorgen:

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Tegen dit geweld bieden de Somalische veiligheidsdiensten weinig tot geen bescherming. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfilteerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven. Clanaffiliatie biedt volgens professor Hills de beste bescherming. Men moet dan wel tot een meerderheidsclan behoren en dan nog kan die geen bescherming bieden tegen alle geweld. Behoort men tot een minderheidsclan, zoals verzoekende partij, dan staat men er volkomen alleen voor en is men potentieel kwetsbaarder voor criminaliteit zoals diefstal en verkrachting.

[citaat uit COI Focus]

[citaat uit COI Focus]

[citaat uit COI Focus]

[citaat uit COI Focus]

[citaat uit COI Focus]

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

“Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da’esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia.”

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations’ zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse.”

[...]

“Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AM I SOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff”;

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een bembomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu.”

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

“In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstituties. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering.”

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: “Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3.” In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu “serious and fragile” blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig.

In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relateert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 Verwerende partij merkt tot slot op dat, ondanks de veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de

economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Ook hier probeert verwerende partij de kritieke toestand te relativiseren door te wijzen op enkele geringe verbeteringen. Men mag echter niet uit het oog verliezen dat Mogadishu samen met Merca en Kismayo uitgeroepen werd tot meest kwetsbare stad ter wereld. Bovendien vallen enkele bemerkingen te maken bij de verbeteringen waar verwerende partij op wees.

Wat de zogenaamde heropleving van de economische activiteit betreft:

“De Wereldbank stelde in een rapport van augustus 2019 dat de economie door de droogte in 2016-2017 een terugval kende, maar zich in 2018 heeft hersteld. De groei van het bruto binnenlands product is gestegen in 2019. De jaarlijkse groeimarge lag wel hoger in 2015-2016. Deze vertraging ligt volgens het onderzoek aan de kwetsbare situatie van het land door de armoede, de droogte en de daaraan gekoppelde voedselonzeekerheid, de conflictsituatie, de piraterij en de jeugdwerkloosheid, die ongeveer 67 procent bedraagt.” (COI rapport)

“Ondanks de groei en de verbetering van de fiscale situatie blijven de inkomens per capita van de bevolking laag. Er zijn ook meer middelen nodig om de economische veerkracht te vergroten en de armoede terug te dringen, stelt het Internationaal Monetair Fonds. De Wereldbank stelt in haar rapport van september 2019 dat de fiscale situatie van het land aanzienlijk verbeterd is, maar dat de middelen voor infrastructuur en dienstverlening beperkt zijn. Volgens de ngo Transparency International is Somalië een van de corruptste landen ter wereld.”

Dat de economie groeit, is logisch gezien ze zich nu louter aan het herstellen is na een terugval door de droogte. In vergelijking met 2015-2016 ligt de groeimarge echter lager. Bovendien is er sprake van een enorm hoge graad van werkloosheid.

De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. Ook het onderwijs doet het niet goed. Volgens een onderzoek van Mercy Corps en de ngo Global Coalition to Protect Education from Attack heeft Somalië een van de laagste inschrijvingspercentages ter wereld in de basisschool en het middelbaar onderwijs (respectievelijk 30 procent en 26 procent). De infrastructuur is er, maar veel van de scholen zijn in privéhanden en bijgevolg vaak onbetaalbaar. Scholen van de regering of ngo's zijn gratis, maar zij rekenen service fees aan. Zo stelt een onderzoek van de Finse COI-onderzoeksdienst dat de facto alle scholen betalend zijn. Somali Public Agenda stelt dat ondanks de inspanningen van de overheid om kinderen in te schrijven in publieke scholen, de kinderen van minder gegoede gezinnen uit de boot vallen. Het kan dan wel zijn dat in juni 2019 voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten afstudeerden aan de Somali National University, het merendeel van de kinderen blijft ongeschoold.

Wat de sociale basisdiensten betreft, merkt verzoekende partij op dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Het spreekt voor zich dat deze sociale basisdiensten beter zijn in de hoofdstad dan in andere (rurale) gebieden van het land. Deze basisdiensten zijn echter in handen van de privésector, die een hoge prijs aanrekent. Hierdoor vallen velen uit de boot. Ongeveer 31 procent van de bevolking heeft toegang tot drinkwater en 23 procent tot verbeterde sanitaire faciliteiten (rapport van IEDD van september 2019). Zo'n 33 procent heeft toegang tot elektriciteit (Wereldbank, 2018). Elektriciteit is er enorm duur, bij de duurste ter wereld.

Het UNHCR wijst op de ernstige humanitaire ramp in Somalië. Er is sprake van een grootschalige ontheemding aangewakkerd door gewapende conflicten en voedselonzeekerheid. Naast het geweld heeft men er immers te maken met extreme droogte en overstromingen:

“Somalië blijft één van de vijf landen waaruit meer dan twee derde (67%) van de vluchtelingen in de wereld afkomstig is. Somalië bevindt zich in het hart van een van de ergste humanitaire rampen ter wereld. Bijna dertig jaar van conflicten en extreme droogteperiodes hebben ertoe geleid dat meer dan 25% van de 7,5 miljoen inwoners intern werd ontheemd. Nu de regio geconfronteerd wordt met de ergste droogte in 60 jaar, groeit het aantal intern ontheemden en vluchtelingen van Somalische origine snel. Daarnaast bedreigt de exponentiële verspreiding van COVID-19 de veiligheid en het welzijn van de 2,6 miljoen binnenlandse ontheemden in Somalië.

Er is dringend behoefte aan medische hulp, schoon water, onderdak en basisvoorzieningen in de opvangsites.

Ook de uitbraak van het coronavirus komt deze humanitaire ramp niet ten goede...

“COVID-19

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van 'social distancing' is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden. Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af."

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.1.2. In een aanvullende nota van 11 december 2020 legt verzoeker volgende stukken neer:

- een kopie van een attest van de organisatie Besir van 26 oktober 2020 (stuk 1);
- een kopie van verzoekers werk ID voor de organisatie Besir (stuk 2);
- foto's ter staving van zijn werkzaamheden (stuk 3).

De Raad merkt op dat de foto's (stuk 3) reeds werden voorgelegd en zich in het administratief dossier bevinden (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 1-2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker er niet in slaagt om zijn relaas aannemelijk te maken. Verzoekers verweer in het verzoekschrift blijft in wezen beperkt tot het volharden in zijn werkzaamheden als cameraman van de Turkse organisatie Besir en zijn vrees voor vervolging omwille van deze activiteiten, doch hiermee kan verzoeker de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing niet weerleggen of ontkrachten.

Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zijn kennis over de organisatie Besir lacunair zou zijn. Hij voert aan dat hij enkel cameraman was en niet betrokken was bij het beleid en de gedetailleerde organisatie en dat van hem aldus geen encyclopedische kennis kan worden verwacht hierover, doch dat hij door zijn werk leerde welke zaken de organisatie realiseerde en hoe zij de mensen in de praktijk hielpen.

De Raad treedt echter de bestreden beslissing bij dat van verzoeker, die verklaarde dat hij gedurende drie jaar als enige cameraman werkte voor de organisatie en als taak had om via foto- en videomateriaal de activiteiten van de NGO in beeld te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 12, 14-15), redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kennis heeft van de grote activiteiten die de organisatie

Besir uitvoerde (Landeninformatie, stuk 7, nrs. 1-2), zoals het openen van weeshuizen en scholen, het boren van waterputten en het helpen van families om terug te keren naar hun dorpen, *quod non*. De Raad benadrukt in deze dat van verzoeker geenszins een encyclopedische kennis wordt verwacht van het beleid en de gedetailleerde organisatie van Besir, doch van verzoeker kan weldegelijk worden verwacht dat hij op de hoogte is van de voornaamste activiteiten van deze organisatie. Het is immers niet aannemelijk dat Besir verzoeker als enige cameraman niet zou hebben ingeschakeld om de voornaamste activiteiten van hun organisatie in beeld te brengen. Aldus kan verzoeker niet worden bijgetreden dat hij een afdoende kennis heeft over de activiteiten van de organisatie Besir waarvoor hij werkzaam zou geweest zijn.

Verzoeker gaat er met zijn verweer in het verzoekschrift bovendien aan voorbij dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn werkzaamheden als cameraman tevens wordt ondergraven door de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) hij zijn Turkse contactpersoon binnen de organisatie niet kon benoemen, (ii) verzoeker stelde niet te weten wat er met het door hem bewerkte foto- en videomateriaal gebeurde, (iii) hij geen begin van een materieel bewijs kan voorleggen van de video's die hij gemaakt zou hebben voor de organisatie, (iv) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het feit dat hij geen contract zou hebben moeten tekenen bij de organisatie, (v) hij het logo van de organisatie niet kon beschrijven zonder naar de foto's op zijn gsm te kijken, (vi) hij verklaarde geen contact te hebben met andere medewerkers van de organisatie dan de tolk en hen ook niet kende. Het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven doet de Raad besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde werkzaamheden als cameraman voor de organisatie Besir. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met Al-Shabaab omwille van deze werkzaamheden.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij foto's (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 1-2) heeft neergelegd ter staving van zijn werkzaamheden, doch in de bestreden beslissing werd terecht geoordeeld dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk als cameraman werkzaam zou zijn geweest voor de organisatie Besir. De door verzoeker neergelegde kopie van zijn paspoort (*Ibid.*, nr. 3) kan evenmin verzoekers werkzaamheden bij de organisatie Besir of de aangehaalde vervolgsfeiten staven.

Verzoeker legt in een aanvullende nota nog een werkbadge en een attest neer van de organisatie Besir ter staving van zijn werkzaamheden (aanvullende nota, stukken 1-2). Wat de neergelegde werkbadge betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker in zijn aanvullende nota niet toelicht waarom hij zijn werkbadge slechts in deze fase van de procedure kan neerleggen. De Raad benadrukt dat verzoeker alle documenten ter staving van zijn relaas zo spoedig mogelijk dient bij te brengen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het neergelegde document een kopie betreft waarvan de inhoud en vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. De authenticiteit van deze werkbadge wordt verder ondergraven door de vaststelling dat de naam van verzoeker niet correct is geschreven, terwijl verwacht kan worden dat verzoekers naam correct staat vermeld op een officiële werkbadge die hij gebruikt om hem te identificeren binnen de organisatie. Wat het door verzoeker neergelegde attest van Besir betreft waarin wordt bevestigd dat verzoeker als cameraman voor hen werkzaam is geweest, wijst de Raad er vooreerst op dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont, nu dit werd opgesteld op 26 oktober 2020, na kennisgeving van de negatieve beslissing, en aldus louter werd opgesteld ten behoeve van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Ook dit document betreft daarenboven een kopie waarvan de inhoud gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. De Raad is dan ook van oordeel dat deze documenten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake zijn werkzaamheden niet vermogen te herstellen.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift nog opmerkt dat de documenten die hij heeft neergelegd op naam van Ab.A.A. (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 5-6), het gevolg zijn van een materiële vergissing van zijn advocaat, die deze documenten verkeerdelijk in zijn dossier heeft overgemaakt, merkt de Raad op dat, indien kan worden aanvaard dat de documenten met betrekking tot de tewerkstelling bij de overheid per vergissing in verzoekers dossier werden neergelegd, de motivering in de bestreden beslissing omtrent deze documenten een overtollige motivering betreft die hoe dan ook geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn werkzaamheden voor de organisatie Besir en zijn beweerde problemen met Al-Shabaab niet aannemelijk maakt.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij omwille van zijn lidmaatschap tot een minderheidsclan een groter risico zou lopen om in Mogadishu slachtoffer te worden van geweld, merkt de

Raad op dat uit de door verzoeker neergelegde informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in Mogadishu van zulke aard zou zijn dat verzoeker aldaar ingevolge zijn loutere lidmaatschap van een minderheidsclan en aanwezigheid zou worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker kan worden bijgetreden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst er op dat verzoeker niet aannemelijk maakt en dat uit de informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, ingevolge het gegeven dat hij lid is van een minderheidsclan en ingevolge een aanwezigheid in Mogadishu, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade dan ook *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing reeds terecht oordeelde dat verzoeker geen enkel concreet feit kon opnoemen waaruit bleek dat hij ooit persoonlijke problemen heeft gekend omwille van het feit dat hij tot een minderheidsclan behoort. Verzoeker haalt ook in zijn verzoekschrift geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan zijn lidmaatschap van een minderheidsclan verbonden actuele incidenten aan.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal voorgenomen door de Raad:

“Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u met de dood bedreigd werd door Al-Shabaab omwille van uw werkzaamheden als cameraman voor de Turkse organisatie Besir. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat aan uw profiel als medewerker van de Turkse organisatie Besir geen geloof kan worden gehecht. Niettegenstaande u verklaarde van 2015 tot eind 2018 voor de organisatie gewerkt te hebben, waarvan één jaar met een vast contract (CGVS, p. 14-15), blijkt dat uw kennis van deze organisatie dermate beperkt is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden samenwerking. Uw verklaringen zijn niet voldoende gedetailleerd of doorleefd om het CGVS ervan te overtuigen dat u zelf voor de organisatie werkte.

Zo slaagt u er niet in de naam van de enige Turkse contactpersoon te geven die volgens uw verklaringen altijd dezelfde bleef, u kan zich die niet herinneren omdat het een Turkse naam was (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 14/08/2020, hierna CGVS, p. 12). Voorts blijft u, ondanks het feit dat u volgens uw verklaringen regelmatig filmde, heel vaag over de werkzaamheden van de organisatie. U bleef, hoewel de vraag tijdens het persoonlijk onderhoud op verschillende manieren gesteld werd (CGVS, p. 15-16), vaak op de oppervlakte en valt telkens terug in dezelfde bewoordingen, wat opvallend is voor iemand die 3 jaar lang de activiteiten gefilmd zou hebben en de beelden daarna bovendien ook bewerkt heeft. Zo zei u bijvoorbeeld toen u voor het eerst over de organisatie sprak “ze helpen de mensen vooral met eten, ze doen heel veel zaken verbonden aan hulp aan mensen” (CGVS, p. 11) Daarna zei u nog “ze helpen de kinderen, de weeskinderen, kinderen die wonen in een kamp. (...) Alle mensen die niet veel hadden, heel laag waren, lage mensen, daar focusten ze zich op” (CGVS, p. 15). Op de vraag of ze nog andere dingen deden, antwoordde u “de vereniging waar ik voor moest werken was vooral bezig met wat ik heb opgenoemd, vooral aalmoezen geven, schenken, dat moest ik filmen en bewerken” (CGVS, p. 15). Op de vraag of er nog andere projecten voor kinderen waren, bleef uw antwoord beperkt tot “helpen met school, aankoop van boeken en zo, en ook bij kampen waar er kinderen zich bevonden helpen met de scholen daar” (CGVS, p. 16).

Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (toegevoegd aan het administratief dossier) had de organisatie in 2011 reeds een weeshuis voor 60 kinderen in Mogadishu en waren ze toen bezig met het openen van een tweede weeshuis. U verklaart daarentegen dat de organisatie in 2015, toen u sporadisch voor hen begon te werken, nog “heel klein” was en “sporadisch aanwezig” en pas in 2017 groter werd (CGVS, p. 15).

De focus van de organisatie ligt volgens diezelfde informatie op het openen van weeshuizen en scholen, het boren van waterputten en het helpen van families om terug te keren naar hun dorpen (zie administratief dossier).

Hun activiteiten voor kinderen focussen zich volgens u op het helpen van weeskinderen die in kampen wonen en de school betalen voor kinderen (CGVS, p. 15-16). Volgens u was 90% van wat ze deden vooral eten uitdelen (CGVS, p. 15). U vermeldt op geen enkel moment de waterputten of de eigen weeshuizen en scholen. U verklaart ook dat ze vooral actief waren rond het offerfeest (CGVS, p. 15) terwijl uit de

beschikbare informatie blijkt dat hun activiteiten veel breder zijn. Het is zeer onwaarschijnlijk dat u daar 3 jaar werkt en foto- en videomateriaal voor de organisatie maakt en bewerkt, maar niet merkt dat de organisatie met tal van andere, grotere projecten bezig is. Gezien uw beweerde werkzaamheden voor deze NGO – zelfs gedurende een periode in vaste loondienst – als enige cameraman bovendien – is het niet geloofwaardig dat u enkel in vage termen over de activiteiten van de NGO in kwestie kan vertellen en dat u bepaalde cruciale activiteiten van de NGO (zoals blijkt uit de toegevoegde informatie) zelfs onvermeld laat. U haalt namelijk zelf aan tijdens het persoonlijk onderhoud dat het net uw taak was om de activiteiten van de NGO in beeld te brengen

Verder verklaart u dat de organisatie enkel in Mogadishu werkzaam is (CGVS, p. 16) , terwijl uit de informatie blijkt dat ze elders in Somalië en ook in andere landen actief zijn.

Het is bovendien opmerkelijk dat u niet weet wat er met het werk dat u voor hen deed (foto's en video's) verder gebeurde en dat het zelfs nooit in u opkwam om dat te vragen (CGVS, p. 17). U kan bovendien op geen enkele manier een begin van materieel bewijs van de door u gemaakte video's voorleggen wat eveneens vreemd te noemen is gezien uw beweerde professionele activiteiten als cameraman.

U verklaart bovendien dat u op een bepaald moment, in 2018, een vast contract kreeg en een vast inkomen (CGVS, p. 15). Gevraagd waar u dat moest ondertekenen, verklaart u “dat is niet zoals hier, dat je op een bureau gaat en ondertekent” (CGVS, p. 17). Het is onwaarschijnlijk dat een organisatie van die omvang niet zo georganiseerd is dat ze geen contracten geven, en hun medewerkers zonder meer een vast inkomen geven zonder iets op papier te zetten.

U kan het logo van de organisatie enkel beschrijven nadat u naar de foto's op uw gsm keek die u ter ondersteuning van uw onderzoek voorlegde. De voorgelegde foto's – het enige aantoonbare ‘bewijs’ dat u kan voorleggen in het kader van uw beweerde werkzaamheden voor de Turkse NGO – vormen bovendien geen (overtuigend) bewijs dat u effectief voor de organisatie gewerkt heeft. U kan zoals gezegd bovendien geen enkel ander document voorleggen dat enige band met de organisatie aantoonst.

Het is ook onwaarschijnlijk dat u ondanks het feit dat u bijna 3 jaar voor de organisatie werkte, die bovendien in de periode volgens uw verklaringen ook groter werd, (CGVS, p. 15) geen contact had met andere medewerkers behalve de tolk en ook geen andere medewerkers kende (CGVS, p. 17). Dit is des te opmerkelijker aangezien u als cameraman aanwezig zou zijn geweest bij hun activiteiten. Op de vraag of er ook andere mensen van de organisatie bedreigd werden, geeft u bovendien enkel het vage antwoord “elke dag gebeuren er aanslagen, elke dag doden ze mensen” (CGVS, p. 18). U maakt hiermee uw band met de organisatie niet aannemelijk.

Bovenstaande pertinente argumenten leiden tot de vaststelling dat u uw beweerde professionele activiteiten voor een Turkse NGO niet aannemelijk weet te maken. Zo is uw kennis over deze NGO erg vaag en ontoereikend – en zelfs in tegenstrijd met de beschikbare info over deze NGO. Ook kan u geen enkel begin van materieel bewijs (behalve een foto) voorleggen van uw beweerde activiteiten voor deze NGO. Dit laatste kan des te vreemd genoemd worden gezien uw beweerde audio-visuele opdrachten voor deze organisatie.

Daar er geen geloof wordt gehecht aan uw werkzaamheden voor de organisatie Besir, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u aanhaalt als gevolg hiervan. U stelt namelijk dat AlShabaab u met de dood bedreigt omwille van uw werkzaamheden voor de organisatie Besir. Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt nog bevestigd door een aantal andere vaststellingen die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen.

Wat betreft uw vermeende problemen met Al-Shabaab, moet worden opgemerkt dat er bijna negen maanden verstreken tussen de beweerde laatste bedreiging (eind 2018) en uw vertrek (in september 2019). Gezien u gedurende deze periode geen bedreigingen meer ontving, terwijl u gewoon thuis bleef wonen en enkel de eerste maand binnen bleef (CGVS, p. 19), kan uw verklaring dat er over uw lot beslist was (CGVS, p. 20) niet overtuigen.

U beweerde bovendien geen schrik te hebben dat ze u thuis zouden vinden, wat opmerkelijk is aangezien u het heel vanzelfsprekend vindt dat ze uw telefoonnummer te pakken kregen: “Mensen die met een privénummer bellen, hoe kunnen ze dan mijn nummer niet vastkrijgen?” (NPO, p. 18). Deze redenering verder volgend moesten de mensen die u bedreigden ook zeker geweten hebben waar u woonde. Het feit dat u na één maand al terug buiten kwam in uw eigen buurt, valt ook niet te rijmen met de vrees dat ze u zouden vinden en doden.

Daarnaast beperkt u zich bij de vraag wat u concreet vreest voor uzelf bij terugkeer tot het algemene antwoord "ik heb schrik voor Al-Shabaab" (CGVS, p. 20). Wanneer u een eerste maal de vraag gesteld wordt of u nog geïdende zou worden omwille van uw werk voor de NGO, heeft uw antwoord geen betrekking op uw persoonlijke situatie: "ik heb van veel mensen gehoord en gezien al ze teruggekeerd zijn wat er met hen gebeurd is, of dat ze zich ook de vraag stellen die is vertrokken waarom is hij teruggekomen. Ook mensen die hun leven kwijt zijn nadat ze zijn teruggekeerd" (CGVS, p. 20). Bij herhaling van de vraag beperkt u zich nog steeds tot algemene bewoordingen: "concreet ja, omdat dat mensen zijn die tegen de heropbouw van het land zijn, tegen de veiligheid van het land zijn, die alles, die tegen alles wat te maken heeft met een vooruitgang van het land zijn, dan is alles mogelijk". Uw vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en u blijft hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw werkzaamheden voor de organisatie, in gebreke.

(...)

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaring dat u als lid van een minderheidsclan gediscrimineerd werd in Somalië, moet worden opgemerkt dat u, naast het feit dat u moeilijk werk zou vinden na de stopzetting van uw zelfstandige activiteiten (CGVS, p. 21), geen enkel concreet feit kunt noemen waaruit blijkt dat u ooit persoonlijk problemen had omwille van het feit dat u tot de Gudmane clan behoorde. U komt ter zake niet verder dan vage en algemene verklaringen aangaande de discriminatie van minderheden (CGVS, p. 21). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw clanbehoren u er niet van verhinderde onderwijs te volgen, te werken in het naaiatelier van uw vader en later in uw eigen naaiatelier (CGVS, p. 9-10), en later een eigen studio op te richten als cameraman (CGVS, p. 10-11) en twee maal te huwen (CGVS, p. 9).

Uit bovenstaande argumenten/bedenkingen komt dan ook duidelijk naar voren dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst. Zo slaagt u er niet in uw beweerde professionele activiteiten voor een Turkse NGO aannemelijk te maken. Hierdoor kan ook geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen (met Al Shabaab) die hieruit voortgevloeid zouden zijn. De door u toegevoegde identiteitsdocumenten ondermijnen bovendien enkel verder uw algemene ongeloofwaardigheid. Ook uw beweerde persoonlijke problemen ten gevolge van uw (minderheids)clan weten niet te overtuigen

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoeker toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoeker het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en Nederland citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de kritiek van twee rechters van het EHRM op de rechtspraak van het EHRM van 2013 en 2015 inzake de veiligheidssituatie in Mogadishu in het licht van artikel 3 van het EVRM, laten geen beoordeling in een andere zin toe. Elke zaak moet op de eigen merites worden beoordeeld en in het licht van alle gegevens die voorliggen.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat hij tot een minderheidsclan behoort, merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat clanaffiliaties hier geen invloed op hebben.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP